

органів, а найголовніше Збройних сил України, Державної служби України з надзвичайних ситуацій та працівників медичної сфери. А тому, маємо пришвидшувати закупівлю життєво необхідних товарів, робіт або послуг, яких потребують першочергово медична та оборонна сфери. Але, в той же час, враховуючи воєнний стан, деякі службові особи, які підписують договори та іншу платіжну документацію, за якою сплачуються кошти на розрахунковий рахунок контрагентів за договором, не отримавши якості, кількості, об'ємів або вартості предмету закупівлі, чим спричиняють державі збитків в особливо великому розмірі. Тому саме правоохоронні органи мають унеможливити злочинну діяльність таких суб'єктів, шляхом перевірки закупівлі на відповідність вимогам чинного законодавства, а також якості виконання умов договору та отримання предмету закупівлі.

Список використаних джерел:

1. Кримінальний кодекс України від 5 квітня 2001 р. № 2341-III // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 25-26, ст.131.
 2. Про публічні закупівлі: Закон України : від 25.12.2015 р., № 922-VIII // Відомості Верховної Ради України. – 2016. – № 9. – Ст. 89.
 3. Закон України «Про внесення змін до Закону України "Про публічні закупівлі" та інших законодавчих актів України щодо здійснення оборонних та публічних закупівель на період дії правового режиму воєнного стану» від 16 серпня 2022 р. № 2526-IX // Відомості Верховної Ради України, 2019 р., № 45, ст. 289 із змінами.
 4. Квач В. Ю. Загальнотеоретичні положення про публічні закупівлі: поняття та призначення/ В. Ю Квач, Р. В. Афанасієв // Молодий вчений. – 2017. – № 11 (51). – С. 884-887.
- Селіванова Н. П. Адміністративно-правове забезпечення функціонування системи електронних закупівель в Україні: дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Селіванова Наталя Петрівна ; Науково-дослідний інститут публічного права. – К., 2017. – 222 с.

Огурченко Володимир Георгійович

докторант кафедри криміналістики та домедичної підготовки
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ВЗАЄМОДІЇ СЛІДЧИХ З ПРАЦІВНИКАМИ ОПЕРАТИВНИХ ПІДРОЗДІЛІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ ПРИ РОЗСЛІДУВАННІ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ

В умовах військової агресії з боку росії, становлення правової й незалежної держави, реформування її соціально-політичної й економічної сфер, євроінтеграції України до країн Європейського співтовариства та інтегрування до

НАТО спостерігається зростання корупції та організованої злочинності. Дедалі організована злочинна діяльність набуває міжнародного характеру.

Кількісні та якісні зміни у структурі організованої злочинності характеризуються удосконаленням існуючих, застосуванням новітніх способів учинення кримінальних правопорушень, форм та способів протидії досудовому розслідуванню.

Дедалі спостерігається входження до організованих злочинних угруповань як колишніх, так і діючих працівників правоохоронних органів, представників органів влади й управління. На сьогодні технологія злочинної діяльності значно ускладнилася, що зумовлено використанням новітньої зброї та технічних засобів, складними й витонченими способами підготовки й приховування кримінальних правопорушень, які традиційними методами виявляти і документувати досить складно. Дії злочинців дедалі набувають усе більш зухвалою й жорстокою характеру.

Низька якість розкриття й розслідування, недостатність кваліфікованих кадрів у правоохоронних органах, відсутність системи попередження і профілактики кримінальних правопорушень, створили підґрунтя до збільшення їхньої кількості, які дедалі набувають усе більш загрозливих форм. Спостерігаються негативні тенденції криміналізації суспільства й зростання організованої злочинності та корупційних проявів [1].

Зважаючи на це, особливого значення при розслідуванні кримінальних правопорушень набуває вчасна та якісна взаємодія працівників слідчих і оперативних підрозділів Національної поліції України.

Реалізація вимог конституції України і виконання органами дізнання, слідчими, прокурорами та суддями завдань кримінального судочинства неможливі без прийняття правоохоронними органами законних і обґрунтованих процесуальних рішень. Саме шляхом прийняття таких рішень здійснюється втілення у життя вимог конституції України і чинного законодавства, досягається вирішення завдань кримінального судочинства.

Практика останніх років показала, що найкращою формою взаємодії слідчих з органами дізнання є виділення одного співробітника відповідної служби для постійної допомоги слідчому протягом усієї роботи по кримінальному провадженню. Така форма взаємодії, при керівній ролі слідчого, звільняє останнього від необхідності писати безліч доручень, дозволяє оптимально використати методи і засоби, які є на озброєнні оперативно-розшукових підрозділів, і тим самим дає можливість більш ефективно проводити роботу з розкриття злочинів і викриття осіб, які їх вчинили.

Підтримуючи існуючу думку багатьох науковців, вважаємо, що цю форму співпраці органів слідства і оперативних працівників необхідно розвивати й удосконалювати. Законодавець у статті 41 КПК України певним чином обмежує діяльність оперативних підрозділів у кримінальному провадженні, регламентуючи їх дії лише за письмовим дорученням слідчого, прокурора та позбавляє оперативного працівника розумної ініціативи у розслідуванні злочину. Використання ж можливостей внутрішніх відомчих наказів не завжди

використовуються, або є не дуже ефективними в організації та здійсненні належної взаємодії [2].

Питання співпраці між слідчим та працівником оперативного підрозділу переходять із площини взаємодії у підпорядкування, що унеможливає використання повного спектру оперативно-розшукових можливостей, у кримінальному провадженні зокрема. Взаємодія слідчого та оперативного працівника карного розшуку повинна передбачати дотримання умов використання оперативних сил, засобів та методів. Але цілком природно, що оперативно-розшукові засоби і методи в рамках кримінального провадження, повинні застосовуватися лише у випадку крайньої необхідності. Перед тим, як звернутися за допомогою до оперативного працівника, доцільно з'ясувати, чи не простіше отримати ці самі дані процесуальним шляхом, через те, що доцільне застосування слідчих та оперативно-розшукових засобів і методів передбачає економічне їх використання, отримання кращих результатів з найменшими витратами [1].

У свою чергу, прийняття законних і обґрунтованих процесуальних рішень можливо лише тоді, коли вони ґрунтуються на перевірених та правильно оцінених відомостях, одержаних у відповідності до вимог кримінального процесуального закону. Законодавець у статтях 91-94 КПК України регламентує питання доказування у сучасному кримінальному провадженні. Помилка суб'єкта доказування під час оцінки доказів та їх джерел може привести до прийняття незаконних рішень, порушення прав і свобод громадян, покаранню невинуватого або виправдання особи, яка вчинила злочин. У зв'язку з цим, правильна оцінка доказів та їх джерел набуває ключового значення у діяльності слідчих та працівників оперативних підрозділів Національної поліції.

Також потрібно зазначити, що застосування оперативних засобів і методів вимагає забезпечення правильного поєднання слідчих (розшукових) дій, НСРД та оперативно-розшукових заходів. Саме комплексний підхід використання наявних можливостей слідчого та працівника оперативного підрозділу може надати змогу більш якісного, швидкого та неупередженого розслідування кримінального правопорушення. Для його ефективного забезпечення, працівник оперативного підрозділу, ще до початку кримінального провадження повинен систематизувати наявні оперативні дані, здобуті в ході документування злочинної діяльності обґрунтовано підозрюваних осіб [3].

Необхідність такої взаємодії зумовлена, по-перше, спільністю поставленого завдання, направленою на посилення боротьби зі злочинністю, від вирішення якого ніхто не повинен стояти осторонь; по-друге, тим, що слідчий та оперативний працівник мають різні засоби і методи діяльності, використання яких в єдиному комплексі взаємопов'язаних і взаємодоповнюючих один одного цілеспрямованих заходів дозволяє забезпечити більш ефективний і високий рівень попередження та розслідування кримінальних правопорушень.

Вирішення існуючих проблем взаємодії слідчого та працівника оперативного підрозділу можливе за допомогою запровадження у діяльність правоохоронних органів сучасних положень із забезпечення кримінального

судочинства оперативно-розшуковою складовою. Все це створить певні умови вирішення таких напрямів діяльності суб'єктів кримінального провадження, як:

а) виявлення фактів, що мають значення для встановлення всіх обставин, які підлягають доказуванню у кримінальному провадженні;

б) закріплення слідів кримінальних правопорушень, речових та інших доказових даних;

в) проведення технічного документування фактичних даних, які мають значення для кримінального провадження;

г) забезпечення можливості використання отриманих первинних даних у подальшому кримінальному судочинстві [1].

Список використаних джерел:

1. Обшалов С. В. Концептуальні засади оперативно-розшукового забезпечення кримінального судочинства в Україні : автореф. дис. на здобуття наук. ступ. доктора юрид. наук 12.00.09 – кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність / Обшалов Сергій Володимирович. Одеса – Одеський держ. ун-т внутр. справ, 2021. 40 с.

2. Наказ МВС України № 700 від 14.08.2012 р. «Про організацію взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами внутрішніх справ у попередженні, виявленні та розслідуванні кримінальних правопорушень».

3. Швидкий О. Г. Взаємодія слідчих та оперативних підрозділів при розслідуванні квартирних крадіжок: проблеми й перспективи. *Науковий вісник Юридичної академії Міністерства внутрішніх справ: Збірник наукових праць.* – 2005. – Спеціальний випуск № 1 (23) «Актуальні питання кримінально-правових наук». 324 с.

Пиріг І. В.

доктор юридичних наук, професор, професор кафедри криміналістики та домедичної підготовки Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

СЛІДЧІ СИТУАЦІЇ ПОДАЛЬШОГО ЕТАПУ РОЗСЛІДУВАННЯ КРАДІЖОК З ПРИВАТНИХ БУДИНКІВ, УЧИНЕНИХ ОРГАНІЗОВАНОЮ ГРУПОЮ

В умовах воєнного стану на підконтрольній Україні території залишається проблема розслідування крадіжок особистого майна з приватних будинків. Кількість вчинюваних крадіжок залишається незмінно високою, а результати розслідування є досить низькими. Так, за даними Офісу Генерального прокурора України за січень-жовтень 2022 року вчинено 723 крадіжки з дач та садових будинків, без урахування приватних будинків з постійним місцем проживання